

[Cultural](#)

Pepa Plana: “Les dones continuem essent espectadores d’art masculí”

15/01/2018

Federació Ateneus de Catalunya

Autor/a: Marta Rius

Pepa Plana, actriu i pallerana catalana.

L'espectacle "Paradís pintat", de Pepa Plana ha guanyat el Premi Zirkolika 2017.

"Paradís pintat" aborda el drama de les migracions.

El Premi Zirkolica 2017 es va lliurar al Circ Històric Raluy.

Pepa Plana: “Les dones continuem essent espectadores d’art masculí”

15/01/2018

Autor/a: Marta Rius

Federació Ateneus de Catalunya

Resum:

La pallassa, referent nacional, ofereix un treball compromès socialment que sacseja consciències.

L'espectacle "[Paradís Pintat](#)", de l'actriu i pallerassa [Pepa Plana](#), ha guanyat el [Premi Zirkòlika](#) al **Millor Espectacle de Circ de Sala o Carpa 2017**. Estrenat durant el [Festival Grec](#) 2016 i dirigit per Ferruccio Cainero, aborda el drama de les migracions i és una crida a no quedar-se immòbil davant de cap injustícia. L'artista valenciana és un referent nacional en el gènere (**Premi Nacional de Cultura 2014**) per la qualitat dels seus espectacles i per la seva contribució en la visualització de les pallerasses, destacant com una de les figures europees. A l'espectacle "Paradís pintat" ofereix un treball compromès socialment que sacseja consciències.

Què és per a tu ser pallerassa?

És el meu ofici i passió. La manera d'expressar-me i entendre el món. Amb el nas de pallerassa, qualsevol cosa es dimensiona a 10.000 o a menys 10.000, en funció de la lupa que hi poso. Agafo la realitat que veig i en faig material de reflexió en clau d'humor, per molt que hi hagi drama. La comèdia viu en la tragèdia, de fet.

Ets artista de teatre o de circ?

És curiós perquè la gent de circ em diu que faig teatre i la gent de teatre em valora com a artista de circ. És una frontera on m'hi sento còmode. Podem dir que sóc artista d'arts escèniques.

Les arts escèniques són una porta a la transformació social?

És la feina que hem de fer els i les artistes. No estem tocats per una vareta màgica. L'artista ha de tenir capacitat per triar de què parla. Ho treballa i ho torna al públic per ensenyar-ho a l'espectador des d'una nova mirada. El que més m'agrada és que la seva reacció sigui: "saps que no me n'havia adonat, mirat així?".

"El pallerasso va a l'essència, per això no caduquen els temes que abordem".

A "Paradís pintat" abordes el drama de les migracions. Quin és el teu punt de vista?

Quan vam començar a treballar en la creació de l'espectacle, no hi havia l'anomenada crisi de les refugiades sirianes – si de les subsaharianes-. La situació de les persones abandonades al Mediterrani em feia pensar en els avis que es van exiliar. El pallerasso va a l'essència, per això no caduquen els temes que abordem. Jo necessitava resoldre el neguit del "què faig jo davant d'aquesta situació: em quedo en el meu confort o intento fe-hi quelcom?". Si ens quedem aturats, les coses no canvien soles. No vull que d'aquí uns anys em preguntin què feia davant de la mort de tantes persones al mar? Almenys ho denuncio a través del teatre. He col·laborat, a més, amb [Proactiva Open Arms](#); ells sí que són els àngels de la guarda del mar.

Què hi podem fer davant d'aquesta injustícia?

M'emprenya la caritat. Cal que sacsegem a les persones que governen. Necessitem que els governs europeus es posin les piles i deixem de ser carcellers. Vull una solució ràpida. La població s'ha d'empoderar i exigir als governants que es canviï l'ordre establert quan les coses no són justes i no les volem així. Penso que la solució està en la voluntat, no és tant difícil. Cal un exercici seriós. Fa una estona llarga que no trobem bons lideratges.

"He hagut de remar a contracorrent perquè les portes no se m'han obert amb facilitat".

Travessa un bon moment el teatre català?

Malgrat sóc optimista, crec que està en un moment estrany, perillós i desconcertant pels artistes. Catalunya sempre havia gaudit de companyies de teatre, amb encerts i errades, però d'aquest amanera de fer comunitària. Però ara estem en un moment en el que manen les productores i, tot i fer-ho bé, hi ha tendència a l'autodestrucció del sector. El segell propi català assolit després de la Dictadura, en aquests moments s'ha extingit, gairebé. I d'altra banda, al públic, no sé que li estigui passant. Arrisca poc i va a productes segurs, que són d'èxit a la tele. Però no està tot perdut: quan sóc jo qui va al teatre d'espectadora, veig que el 70% som dones assegudes.

Hi ha biaix de gènere, també, al pati de butaques?

No sé què els hi passa als xics! Tot i ser més inquietes, curiosament, les dones continuem essent espectadores d'art masculí, i no està gens equilibrat. Difícilment podem guanyar premis si no som visibles. Hem estat, al llarg de la història, invisibilitzades. Com a anècdota, a la foto del lliurament del [Premi Zirkòlika](#), amb vuit categories premiades, sóc l'única dona que hi apareix. Així és que no és cap bestiesa. He hagut de remar a contracorrent perquè les portes no se m'han obert amb facilitat. Encara avui truco a les portes grans i a mi no se m'obren.

"Les pallasses hem hagut d'aprendre l'humor dels homes per evitar l'exclusió"

L'humor és un codi; jo no faig humor per a dones, però el meu codi és en femení. Quan l'humor sempre ha estat escrit des dels homes i per als homes, no els hi fa gràcia el meu humor perquè no és el codi normalitzat. Ho veiem al circ tradicional, que costa trobar pallasses. Les pallasses hem hagut d'aprendre l'humor dels homes per evitar l'exclusió. Però sóc tossuda! Les dones ja fa dies que fem el nostre propi humor, que al capdavant, és humor per a tothom.

Què t'aporten de diferent les arts escèniques al carrer de les de sala?

L'estructura del teatre de sala té línies, com un fil. El teatre de carrer són punts, perquè hi ha molts imputs –l'espectador que ve, el que marxa, ara passa un gos, ...-. L'ideal és que al teatre al carrer, el vianant passa i s'hi queda enganxat sense saber-ne el nom. Per a mi és es fantàstic perquè tothom pot veure'l. Però on em trobo més a gust és al de sala. I el circ és la suma d'òpera, música, teatre, ball i tot es multiplica. És l'art més complet!

Etiquetes: [teatre](#), [gènere](#), [Pepa Plana](#), [arts escèniques i audiovisuals](#)

URL d'origen: <https://xarxanet.org/cultural/noticies/pepa-plana-les-dones-continuem-essent-espectadores-dart-masculi>